

10 e Kamer

Nr. 17/06
VAN HET PARKET

Nr. C1752108
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister.

16 mei 2008

not. 66.L2.5184/04 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____ aannemer, geboren te _____
op _____, wonende te _____

2.Nr. _____, zonder beroep,
geboren te _____ op _____, wonende te _____

Verdacht van: te

de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-2°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben ontbost in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990 van alle met bomen begroeide oppervlakten bedoeld in artikel 3, § 1 en § 2 van dat decreet.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 2004 tot en met 31 mei 2004 (stuk 23 van 66.L2.5184/04):

het rooien van een 300-tal sparren over een oppervlakte van ongeveer 1.000 vierkante meter (stuk 3, 10 en 11 van 66.L2.5184/04);

2. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 2004 tot en met 31 mei 2004 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met de datum der dagvaarding (23 augustus 2005):

het instandhouden van de onder A1 omschreven wederrechtelijke werken;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in bosgebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 3 en 27 van 66.L2.5184/04).

B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 2002 tot en met 31 mei 2002 (stuk 41 van 66.L2.5184/04):

het plaatsen van een houten constructie, dienstig als schuilhok voor 2 ezels (stuk 10, 27 en 28 van 66.L2.5184/04);

2. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 2002 tot en met 31 mei 2002 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met de datum der dagvaarding (23 augustus 2005):

het instandhouden van de onder B1 omschreven wederrechtelijke werken

3. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 2002 tot en met 31 mei 2002 (stuk 41):

het plaatsen van een afsluiting van het type "Bekaert-draad" (stuk 10-12 en 27-28 van 66.L2.5184/04);

4. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 2002 tot en met 31 mei 2002 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met de datum der dagvaarding (23 augustus 2005):

het instandhouden van de onder B3 omschreven wederrechtelijke werken;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in bosgebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 3 en 27).

Met de omstandigheid voor de eerste dat de telastleggingen A1, A2, B1, B2, B3 en B4 gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999, meer bepaald een aannemer (feiten vanaf 1 mei 2000).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 28 november 2005, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de beklaagden _____ en _____ schuldig aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A.1 en A.2 en B.1, B.2, B.3 en B.4;

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

Veroordeelt de beklaagden _____ en _____ voor de feiten omschreven onder de telastleggingen A.1 en A.2 en B.1, B.2, B.3 en B.4 samen elk tot een geldboete van € 250, verhoogd met 45 opdecimen of € 1 375 bedragend;

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden _____ en _____ uitgesproken geldboeten van € 1 375 zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 75 dagen.

Verleent aan de beklaagden _____ en _____ uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte groot € 125 van de opgelegde geldboete van € 250 en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel opgelegde gedeelte telkens op 38 dagen;

Spreekt lastens de beklaagden _____ en _____ de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 45 opdecimen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt de beklaagden en elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagder en hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 169,53.

Beveelt de beklaagden en op vordering van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke staat van de percelen geleden te kadastraal gekend

groot 1 ha 64 66 ca en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door:

- verwijderen van de afsluitingsdraad;
- verwijderen van het schuilhok;
- heraanplanten van de sparren, namelijk door streekeigen loofboomsoorten, in eng plantverband.

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde aanpassingswerken niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden en hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 december 2005 door beide beklaagden;
- 13 december 2005 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden;

*

*

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 17 april 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. De door de eerste rechter in hoofde van de eerste beklaagde uitgesproken straf is onwettig nu deze beklaagde voor de telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4, gepleegd met de verzwarende omstandigheid dat hij een aannemer is, samen veroordeeld werd tot een geldboete van € 250, verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op € 1.375 of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen, met uitstel gedurende een termijn van drie jaar voor € 125 van de opgelegde geldboete van € 250 of een vervangende gevangenisstraf van 38 dagen, terwijl de minimum geldboete voor deze misdrijven samen overeenkomstig artikel 146, eerste en tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd, € 2.000 bedraagt. Deze veroordeling tot een straf onder het minimum is niet gemotiveerd nu de eerste rechter niet overwogen heeft dat er verzachtende omstandigheden zouden in aanmerking zijn genomen, noch deze omstandigheden in hoofde van deze beklaagde heeft vermeld, noch melding maakt van de toepassing van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. Het bestreden vonnis dient dan ook in zoverre beslist wordt over de strafvordering tegen de eerste beklaagde te worden te niet gedaan.

3. In de omschrijving van de te last gelegde feiten dienen in de telastleggingen A en B de bewoordingen *"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden"* te worden weggelaten.

In de telastlegging A dient waar er staat *"de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen"* dit te worden gelezen als *"de bij artikel 99 § 1-2° bepaalde handelingen"*.

In de telastleggingen A.2, B.2 en B.4 dient telkens waar er staat *"vanaf niet nader te bepalen datum"* dit te worden gelezen als *"vanaf niet nader te bepalen data"* en dienen de woorden *"de datum der dagvaarding"*, alsook de haakjes voor en na *"23 augustus 2005"*, telkens te worden weggelaten.

In de omschrijving van de verzwarende omstandigheid in hoofde van de eerste beklaagde dienen de woorden *"in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999"* te worden gelezen als *"in de zin van art. 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999"* en dienen de woorden *"(feiten vanaf 1 mei 2000)"* te worden weggelaten.

Van deze verbeteringen werd aan de partijen op de terechtzitting van het hof van 17 april 2008 kennis gegeven en de beklaagden hebben er zich bij monde van hun raadsman op verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4. De aan de beide beklaagden te last gelegde feiten, omschreven onder de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4, zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste te last gelegde feit, i.c. op 23 augustus 2005. Sederdien zijn geen vijf jaar verstreken. De strafvervolgning tegen _____ en _____ is derhalve niet vervallen door verjaring.

5. De in de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4 te last gelegde feiten maken thans nog steeds een inbreuk uit op de artikelen 99 § 1-1° en 2°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 28 februari 2003, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de verbeterde telastleggingen A.2, B.2 en B.4 is het zo dat het artikel 146, derde lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr _____ van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2, B.2 en B.4 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelinden en werken zijn immers volgens het gewestplan _____ vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, gelegen in een bosgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid DORO.

6. Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor verbeterd, in hoofde van de beide beklaagden bewezen, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd, in hoofde van de eerste beklagde.

De beide beklaagden betwisten de hen te laste gelegde feiten niet, maar roepen wel in dat zij te goeder trouw hebben gehandeld.

Aan deze beweerde goede trouw hecht het hof echter geen geloof. In bosgebied hebben zij zonder vergunning een bestaande open plek omheind met een afsluiting type "Bekaert"-draad en er een houten constructie, dienstig als schuilhok voor twee ezels, op geplaatst en hebben zij, eveneens zonder vergunning, een 300-tal sparren geroid over een oppervlakte van ongeveer 1.000 m² met de bedoeling de graasweide voor de ezels te vergroten. Hun bewering dat ze geen idee hadden dat daarvoor een vergunning vereist was, maken ze niet enigszins aannemelijk. Dat ze de omheining moesten plaatsen om te vermijden dat de ezels zouden kunnen ontsnappen, dat ze het schuilhok optrokken omdat ze er wilden voor zorgen dat de ezels beschutting hadden en dat ze de sparren rooiden om de ezels wat meer loopruimte te geven toont geenszins hun goede trouw aan. De door de beklaagden uitgevoerde werken en handelingen zijn daarentegen het gevolg van hun vrije en bewuste keuze in bosgebied ezels te willen houden zonder zich te bekommeren om de stedenbouwkundige voorschriften. Zij hebben, zo zij al konden twifelen over de vergunningsplicht van de werken en handelingen die zij in bosgebied hebben uitgevoerd, geen enkele moeite gedaan om zich op voorhand te informeren, maar enkel hun zin doorgedreven, ervan uitgaand dat de wederrechtelijke werken en handelingen toch niet aan het licht zouden komen.

Bovendien is het zo dat de beweerde goede trouw, zelfs al mocht die aanwezig zijn, de schuld niet weg neemt en evenmin van aard is enige redelijke twijfel mee te brengen.

De aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn, staat hier immers vast. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen door de beklaagden van de materiële handelingen, die als de uiting van hun vrije en bewuste wil moeten worden aangezien, nu zij door geen van de middelen in conclusies aangevoerd, afzonderlijk of samen beschouwd, het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, ook maar enigszins geloofwaardig maken. Het hof is van oordeel dat de beide beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

7.1. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat voor elk van de beklaagden ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

7.2. Voor geen van de beklaagden is een veroordeling tot een geldboete van aard enige sociale declassering mee te brengen of een

sociale reclassering in het gedrang te brengen. Het hof gaat niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

7.3. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen A.2, B.2 en B.4, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij al die tijd in bosgebied totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen en wensen. De eerste beklaagde heeft daarbij nog als professioneel (aannemer) in de zin van artikel 146 tweede lid DORO gehandeld. Slechts de hierna vermelde onderscheiden geldboetes vormen daarom voor elke beklaagde een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

7.4. De bewezen misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels op en deels na 1 maart 2004 zodat elke geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

7.5. Aan de eerste beklaagde kan, nu hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

8. De beide beklaagden dienen elk als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9. De beide beklaagden dienen tevens elk te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (I) van 27 december 2006, in werking getreden

op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

10.1. Bij brief van 17 november 2004 met bijlagen (onderkaft 1, stukken 25 tot en met 29 van het strafdossier) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in toepassing van artikel 149 § 1 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door:

- het verwijderen van de afsluitingsdraad,
  - het verwijderen van het schuilhok,
  - het heraanplanten van het terrein met streekeigen loofboomsoorten, in eng plantverband vb 2 x 2,5, waarbij de her en der spontaan opgeschoten verjonging van berk kan behouden blijven en het verwijderen van de stobben niet nodig is,
- dit alles onder verbeurte van een dwangsom bij de niet naleving van het bevel tot herstel.

10.2. De beklaagden vragen in hun voor het hof neergelegde conclusie de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur af te wijzen. Zij stellen dat de omheining in Bekaert-draad reeds door hen werd verwijderd en dat de herstellvordering voor wat betreft het heraanplanten van de bomen en het verwijderen van het schuilhok kennelijk onredelijk is.

10.3. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens artikel 198bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluitend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

10.4. Artikel 149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke

ordering is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is, anders dan de beklagden, van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in bosgebied en de feitelijke vaststelling dat de zonder vergunning opgerichte en in stand gehouden constructies (schuilhok en afsluiting) en de zonder vergunning uitgevoerde ontbossing in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990 door het rooien van een 300-tal sparren en het in stand houden ervan met deze bestemming strijdig zijn.

Anders dan de beklagden stellen, vraagt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet het heraanplanten van 300 kerstbomen, maar wel conform het advies van de Afdeling Bos en Groen van 4 november 2004 het heraanplanten van het terrein met streekeigen loofboomsoorten, in eng plantverband vb 2 x 2,5, waarbij de her en der spontaan opgeschoten verjonging van berk kan behouden blijven en het verwijderen van de stobben niet nodig is. Met deze herstellvordering wordt dan ook deels tegemoet gekomen aan de bemerkingen van de beklagden in hun conclusie op pagina 5, randnummer 1, eerste en derde alinea. Voor het overige stellen de beklagden ten onrechte dat van hen niet kan geëist worden dat een andere soort bomen wordt aangeplant. De bepaling van artikel 149 § 1 DORO moet zo worden verstaan dat de rechter verplicht is het herstel te bevelen, zodra dit noodzakelijk is om de gevolgen van het misdrijf te doen verdwijnen. Daaruit volgt dat herstellen in de oorspronkelijke toestand niet betekent dat de plaats moet hersteld worden in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die vóór het misdrijf bestond, wat overigens in feite gelet op het ingrijpend karakter van de ontbossing zoals in casu niet mogelijk is. Bij ontbossing kan het herstel in de oorspronkelijke toestand ook inhouden dat heraanplant wordt met streekeigen loofboomsoorten teneinde op termijn opnieuw een bos te bekomen, wat noodzakelijk is om de gevolgen van het misdrijf te doen verdwijnen, ook al waren de wederrechtelijk gerooide bomen geen streekeigen loofbomen.

Anders ook dan de beklagden stellen, hoort een schuilhok niet thuis in bosgebied en blijkt niet dat de gehele omgeving "bezaaid is met omheiningen, hokjes, hele bungalows en zelfs tennisterreinen". Uit de enkele foto's die de beklagden voorleggen, kan dit alleszins niet afgeleid worden en eerder blijkt uit de voorgelegde luchtfoto's het tegendeel. Bovendien, zo er al andere constructies in de omgeving staan, blijkt niet en wordt het door de beklagden ook niet beweerd dat deze zich bevinden in het bosgebied waar zij wel de wederrechtelijke constructies hebben opgericht.

Tenslotte is het zo dat, ook wat de afsluiting betreft, het niet blijkt dat er een einde werd gesteld aan de wederrechtelijke toestand tot stand

gebracht door de bewezen misdrijven: de plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. De voorgelegde luchtfoto laat niet toe aan te nemen dat de afsluiting (volledig) werd verwijderd.

Het door de herstellende overheid gevorderd herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand is dan ook nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven in de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4 een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De herstellende vordering staat in verhouding tot de ernst van de overtreding en zij is niet kennelijk onredelijk omdat het herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening niet kan bewerkstelligd worden door een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel. Het hof ziet dan ook geen reden om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

Kortom, tot de herstellende vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings-, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

10.5. Gelet op het falen van de beklagden om tot het herstel over te gaan vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur terecht de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor onder randnummer 3 verbeterd, en op de artikelen:

2, 3, 38, 39, 40, 41, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,

4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,

77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,

1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

Doet het bestreden vonnis in zoverre beslist wordt over de strafvordering tegen de eerste beklaagde te niet en doet wat deze beklaagde betreft opnieuw recht als volgt, en wijzigt voor het overige het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd de telastleggingen zoals hiervoor onder randnummer 3 nader bepaald.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd, samen tot een geldboete van € 2.000, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 11.000.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3 en B.4, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd, samen tot een geldboete van € 250, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 1.375.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 11.000 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en deze van € 1.375 door een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel slechts voor € 1.750, verhoogd met 45 opdecimen, van de geldboete van € 2.000, verhoogd met 45 opdecimen, en voor twee maanden van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden waartoe de eerste beklaagde werd veroordeeld.

Legt de beide beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder

Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de beklaagden over te
gaan tot het herstel van de plaats te
nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke
toestand binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag
waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door:

- het verwijderen van de afsluitingsdraad,
- het verwijderen van het schuilhok,
- het heraanplanten van het terrein met streekeigen loofboomsoorten, in
eng plantverband vb 2 x 2,5, waarbij de her en der spontaan
opgeschoten verjonging van berk kan behouden blijven en het
verwijderen van de stobben niet nodig is.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke
toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en
schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen
voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153
DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig
inspecteur door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd
van € 30 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen
vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop
dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide
aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot
deze kosten op € 177,61 in eerste aanleg en op € 97,02 in hoger
beroep.

Veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van
€ 29,30.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	24,00
		<hr/>
		88,20
	+ 10 % :	8,82
		<hr/>
	Totaal :€	97,02

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **16 mei 2008**.

Aanwezig :

raadsheer, wn. kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;